

מסכת מנהות

פרק ח

א. כל קרבנות האבור והיחיד באים מן הארץ ומחוץ לארץ, מן החדש ומנו הישן, חוות מן העمر ושתי הלחם, שאינן באים אלא מן החדש ומנו הארץ. וכלו אין באים אלא מן הפלחים. ואיזה מבחן. מכל מס ומזוניה, אלפא לשלה. שניה להם, חפרים בברעה. כל הארץות היו כשרות, אלא מפני היו מביאים:

ב. אין מביאין לא מבית הזבלים, ולא מבית השלחים, ולא מבית הארץן. ואם הביא, כשר. כיצד הוא עוזה, גרה שנה ראשונה, ובשניה זורעה קדם לפסח שבעים יום, והוא עוזה סלת מרבה. כיצד היא בודק. הגابر מכניס את ידו לתוכה. עליה בה אבק, פסולה, עד שעיניפנה. ואם התליעה, פסולה:

ג. פקועה, אלפא לשמן. אבא שאול אומר, שניה לה רגב בעבר הירדן. כל הארץות היו כשרות, אלא מפני היו מביאין. אין מביאין לא מבית הזבלים, ולא מבית השלחים, ולא ממה שנזרע

בִּינֵיכֶם. וְאִם הַבִּיא, כְּשֶׁר. אֵין מְבִיאָין אֲנִפִּיקְנוֹן. וְאִם הַבִּיא, פְּסֻול.

אֵין מְבִיאָין מִן הַגְּרָגְרִים שֶׁגְּשָׁרוּ בְּמִים, וְלֹא מִן הַכְּבוֹשִׁים, וְלֹא מִן הַשְּׁלוּקִין. וְאִם הַבִּיא, פְּסֻול:

ד. שֶׁלֶשֶׁה זִיתִים, וּבָהוּ שֶׁלֶשֶׁה שֶׁלֶשֶׁה שְׁמָנִים. הַזִּית הַרְאָשׁוֹן,
מְגַרְגָּרוֹ בְּרָאָשׁ הַזִּית וְכוֹתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסְּלֵל. רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר,
סְבִיבֹת הַסְּלֵל. ذָה רַאֲשׁוֹן. טַעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר, בָּאָבָנִים.
 ذָה שְׁנִי. חָזֶר וְטַחַן וְטַעַן, ذָה שְׁלִישִׁי. הַרְאָשׁוֹן לְמַנּוֹרָה, וְהַשְׁאָר
לְמַנְחֹות. הַזִּית הַשְׁנִי מְגַרְגָּרוֹ בְּרָאָשׁ הַגָּג, וְכוֹתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסְּלֵל.
רַבִּי יְהוּדָה אָמֵר, סְבִיבֹת הַסְּלֵל, ذָה רַאֲשׁוֹן. טַעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה
אָמֵר, בָּאָבָנִים, ذָה שְׁנִי. חָזֶר וְטַחַן וְטַעַן, ذָה שְׁלִישִׁי. הַרְאָשׁוֹן
לְמַנּוֹרָה, וְהַשְׁאָר לְמַנְחֹות. הַזִּית הַשְׁלִישִׁי, עוֹטָנוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת עַד
שְׁוֵילָה, וּמְעַלָּה וּמְגַבָּה בְּרָאָשׁ הַגָּג, וְכוֹתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסְּלֵל. רַבִּי
יְהוּדָה אָמֵר, סְבִיבֹת הַסְּלֵל, ذָה רַאֲשׁוֹן. טַעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה
אָמֵר, בָּאָבָנִים, ذָה שְׁנִי. חָזֶר וְטַחַן וְטַעַן, ذָה שְׁלִישִׁי. הַרְאָשׁוֹן
לְמַנּוֹרָה, וְהַשְׁאָר לְמַנְחֹות:

ה. הַרְאָשׁוֹן שֶׁבְּרָאָשׁוֹן, אֵין לְמַעַלָּה מִמְּפָנוֹ. הַשְׁנִי שֶׁבְּרָאָשׁוֹן
וְהַרְאָשׁוֹן שֶׁבְּשָׁנִי, שְׁוֵין. הַשְׁלִישִׁי שֶׁבְּרָאָשׁוֹן וְהַשְׁנִי שֶׁבְּשָׁנִי
וְהַרְאָשׁוֹן שֶׁבְּשָׁלִישִׁי, שְׁוֵין. הַשְׁלִישִׁי שֶׁבְּשָׁנִי וְהַשְׁנִי שֶׁבְּשָׁלִישִׁי,
שְׁוֵין. הַשְׁלִישִׁי שֶׁבְּשָׁלִישִׁי, אֵין לְמַטָּה מִמְּפָנוֹ. אֶף הַמְנֹחות הִיוּ בְּדִין
שִׁיטָּעָנוּ שֶׁמְּנָן זִית ذָה. מָה אִם הַמַּנּוֹרָה שְׁאִינָה לְאַכְּילָה, טַעַונָּה שֶׁמְּנָן

ז'ית זה, הַמְנֻחָות, שֶׁהוּ לְאֲכִילָה, אֵינוֹ דַיִן שִׁיטָעָנוּ שֶׁמַן זִית זוּ.
פָלְמוֹד לוֹמֶר (שמות כז), זה בְתִית לְמָאוֹר, וְלֹא זוּ בְתִית לְמְנֻחָות:

ג. ומפניו קי' מביין את היין. קרותים ו הטוילים, אלפא ליין. שניה
להו, בית רעה ו בית לבן בהר, וכפר סגנה בבקעה. כל הארץות קי'ו
כשירות, אלא מכאן קי' מביין. אין מביין, לא מבית הזבלים,
ולא מבית השלוחין, ולא מה שונרע ביניין. ואם הביא, כשר. אין
מביון אליוסטן. ואם הביא, כשר. אין מביינו ישן, דברי רב.
וחכמים מקשרין. אין מביין, לא מתוק, ולא מעשנו, ולא מבעש.
ואם הביא, פסול. אין מביין מון הקליות, אלא מון הרוגליות ומון
הכרמים העובדים:

ד. לא קי' כונסים אותו בחצבים גדולים, אלא בחבירות קטנות.
ו איינו ממלא את החבירות עד פיהם, כדי שישא ריחו נודף. אין
מבייא, לא מפה, מפני הקמחין. ולא משולח, מפני השמרים. אלא
מבייא משליisha ומאמצעה. כיצד הוא בזק, האזרבר יושב והקגה
בידו, רק את האגיד והקיש בקגה. רבי יוסי ברבי יהודה אומר, אין
שעליה בו קמחין, פסול, שנאמר, תמים יהוו לכם ומונחים
(במדבר כח), תמים יהוו לכם ונכסיכם (שם):

